

Postní doba – „posvátná čtyřicítka“ – doba obnovy – čas změn

Pokání, sebezápor, zpověď – to jsou slova, která nás mohou spontánně napadnout při pomyšlení na dobu, která právě začíná. Emocionální rozpoložení se při pomyšlení na tyto skutečnosti zřejmě u nikoho z nás nebude pohybovat v příliš kladných souvislostech. Vybavuje se mi v této souvislosti jeden počátek bohoslužby na popeleční středu, kdy na mě při stylu provozované hudby téměř padala deprese. Ano, neznám mnoho lidí, kteří se na postní dobu těší.

„Mám se na konci postní doby stát duchovním atletem? Mám být ve finále uspokojen, že jsem se na nějakou dobu dokázal zkrotit? ... Pokřivené náboženské ideologie, které jsou přítomny, pokud člověk neslyší radostnou zvěst evangelia! Ježíšovo *metanoieite* – změňte smýšlení, které stojí na začátku Ježíšova kázání – jsme kdysi začali překládat do latiny jako *penitemini* – mučte se, trestejte se! Je pokání mučení a trestání se? Jak se to má k době postní a k Ježíšovu poselství?“ Píše Láďa Heryán ve své knize „Exotem na této zemi“ a vyznává, že patří k lidem, kteří se na postní dobu těší:

„Nejkrásnější nocí v roce je Velikonoční vigilie, tedy noční bdění. A tu noc musíme celou probdít! Začneme ji pěkně pozdě, udě-

láme všechny ty obřady co nejdelší, nejradostnější a nejkrásnější a potom budeme až do rána hodovat a zpívat! Když jdete na ples, také celou noc probdíte. A je-li Velikonoční vigilie nejkrásnější nocí v roce, musíme se na ni dobře připravit, abychom ji mohli prožít s radostným srdcem. Máme na to čtyřicet dní. Připravit se, abychom mohli plně a osobně prožít Ježíšovu smrt a vzkříšení.“

Vstupujeme do doby, která je latinsky označena jako „Quadragesimae“ čili „čtyřicetidenní“. Toto období je prapůvodně finální částí přípravy katechumenů k přijetí křtu. My pokřtění ale nebudeme stát během obřadů Velikonoční vigilie stranou, ale budeme znovu u křestního pramene vyznávat svou víru a zříkat se zla. A to je chvíle světla, kdy má být patrné Ježíšovo zmrtvýchvstání i v mém životě. Právě na tuto chvíli se mám příležitost připravit – celých 40 dní.

Období „posvátné čtyřicítky“ nemá vůbec charakter depresivnosti, upachtěnosti, zatnutých zubů v mnohých předsevzetích... Samotná liturgie nám výběrem čtení a modliteb nabízí itinerář cesty, která nasvítí a „probere“ podstatné oblasti mého života, aby do nich mohl vstoupit On. Jako další nástroj je zde „geniální Ježíšova trojnožka“ – modlitba, půst a praktikování milosrdenství /almužna (jedno bez druhého a třetího

nejde) – způsob jak přijmout Krista do života a rozlítit víru v Něj. Jsme zváni k obnově!

Vzpomínám na vyprávění klášterní komunity, v níž jeden velmi „obtížný“ bratr dostal na Vánoce pouze jediný dárek – knihu s názvem: „Mohu se ještě změnit?“ Velmi silný impulz...

Nežiji si v poklidu uzavřených kompromisů? Rezignace, paralýza či „zlomení hole nad sebou“ – duchovní diagnózy pokřiveného a do sebe zahrávajícího života nejednoho křesťana. Místo smělého tahu ke svatosti! Chci, aby Kristovo světlo zářilo i v mém životě? Abych i já od srdce jásal oním chvalozpěvem sobotní noci „Exultet“? Poznávám, že se se mnou musí něco podstatného udát? Mám odvahu a touhu po změně?

Postní doba – „posvátná čtyřicítka“ je časem pro změnu, radikální – od lat. radix, jdoucí ke kořeni. A nezapomeň – Tvoje opravdovost může povzbudit, strhnout, inspirovat a posílit v odhodlání ostatní bratry a sestry!

P. Christian Pšenička

Hospodin tvoří nové věci: rozhovor s Janem Kotasem

Sešli jsme se jedno odpoledne v semináři, dostala jsem výbornou italskou kávu a čokoládu. I když jsem přišla dělat rozhovor já s Janem, zpočátku se ptal hlavně on, a bylo vidět, jak mu naše společenství leží na srdci. U sv. Vojtěcha už jednou působil: Na podzim roku 1998 přišel jako kaplan, aby se podílel na pastorační práci u sv. Vojtěcha spolu s naším „otcem

zakladatelem“, P. Alešem Opatrným. A strávil tu, jak říká, tři krásné roky.

*** CO BYLO DÁL?**

V roce 2001 rozhodl pan kardinál Miloslav Vlk, že půjdu studovat specializaci v oboru liturgické teologie do Říma. Potřeboval jsem ale nejdříve oprášit latinu a řečtinu, a proto mě nejdříve na rok poslal do klidné vltavské farnosti Štěchovice. Prožil jsem tam velmi hezký čas, od podzimu do léta, sloužil mezi výbornými lidmi a zároveň jezdil každý týden do Prahy studovat jazyky. V srpnu 2002, bylo to těsně před mým plánovaným nástupem na univerzitu v Římě, vtrhly do Štěchovic velké vltavské povodně a já ve farnosti zůstal „zatopen“ o 2 měsíce déle – v tu těžkou chvíli nešlo odjet. Spolu s P. Pawlem, který právě přišel do Štěchovic jako můj nástupce, jsme s tamějšími lidmi, věřícími i nevěřícími, probojovali drsný i požehnaný čas velké nouze. Na konci září jsem se pak přeci jen vydal na jih. Následovalo nádherných 5 let v Římě – studoval jsem liturgickou teologii u sv. Anselma, a trochu také byzantskou liturgickou tradici na Papežském orientálním ústavu. Některé rodiny od sv. Vojtěcha mě v Římě tenkrát navštívily, takže jsme ani v té době neztratili kontakt. Po návratu do Prahy v létě 2007 jsem nastoupil na Katolickou teologickou fakultu UK a začal učit liturgiku. Zároveň jsem se stal duchovním správcem farnosti Koloděje na východním okraji Prahy. Zažil jsem tam čtyři nádherné roky rozvoje farního společenství, s lidmi jsme se hodně sblížili a ušli kus cesty za Kristem.

V létě 2011 mě pan kardinál Dominik Duka zavolał na Vyšehrad, na místo se silným „charismatem“, kde jsem pak šťastně sloužil další 4 roky jako farář a člen vyšehradské kapituly. S ostatními vyšehradskými kněžími-kanovníky (Antonínem Doležalem, Jiřím Huberem, Antonem Otte, Alešem Opatrným, Tomášem Holubem, Prokopem Brožem) nás spojilo mimořádně silné kněžské přátelství, na ten tvůrčí čas všichni s dojetím vzpomínáme. Na jaře 2015 mě pan kardinál znovu oslovil a tlumočil mi přání otců biskupů, abych přišel do pražského kněžského semináře, kde se připravují budoucí kněží pro české diecéze. Letos jsem tu třetím rokem.

* SEMINÁŘ A SV. VOJTĚCHA?

Pan kardinál chtěl už dávno obnovit původní historický model dejvického semináře, který před devadesáti lety založil arcibiskup František Kordač a ve kterém zanechal nesmazatelnou stopu i kardinál Josef Beran: Totiž že kněžský seminář je propojen s duchovní správou u dejvického kostela sv. Vojtěcha. Bohoslovci měli tehdy v kostele své stále místo, lidé byli s budoucí generací kněží v častém kontaktu a seminář byl živě přítomný v povědomí Dejvic. Realitou se tento staronový plán stal začátkem adventu 2017, z rozhodnutí pana arcibiskupa, když předtím v létě přibyla do seminární komunity další kněžská síla, vicerektor P. Christian Pšenička, OPraem.

* JAK SE ZABYDLUJEŠ U SV. VOJTĚCHA?

Cítím se tu stále doma. Navíc, do kostela sem už léta chodí i moji rodiče a občas i mo-

ji sourozenci s dětmi; tatínka si před rokem a půl Pán zavolał, ale maminka je tu stále každou neděli.

Křesťanská komunita u sv. Vojtěcha je krásná a zajímavá; každý krok je tady pro mě hluboce osobní, protože spoustu lidí léta znám. V semináři žijeme v malé mužské komunitě, dvacet chlapů celý rok pohromadě – a přítomnost u sv. Vojtěcha nám otevírá další rozměr: rozmanitý život „normální“ farnosti. A je to velmi občerstvující. P. Christian i já máme ovšem jako „kněží ze semináře“ velký úkol především uvnitř seminární komunity. Proto se nemůžeme na svatovojtěšskou pastorační práci vrhnout s neohrazenou kapacitou „volných sil“. Mnohem spíše budeme do svatovojtěšského života postupně vrůstat, i s našimi studenty, a také s kolegy P. Josefem Žákem a P. Jaroslavem Brožem (spirituálové semináře). Je to pozvolné vstupování do „nového“, do něhož nás Hospodin pozval.

* CO SE Z TVÉHO POHLEDU U SV. VOJTĚCHA ZMĚNILO?

Především musím s radostí říci, že některé věci se, Bohu díky, nezměnily vůbec! Společenství žije bohatým mnohotvárným životem, lidé jsou stále ochotni přiložit ruku k dílu a mnoho dobrého se jim rodí pod rukama. Vnitřní síla svatovojtěšského společenství je radikálně větší, než „působivost“ tohoto domu. Někde přicházejí lidé „do krásného kostela“, ale tady stojí „kostel-nekostel“ – a mnohem větší přitažlivou silou má živé lidské společenství, které v něm bydlí. Náš „kostel-nekostel“ paradoxně vy-

zařuje charisma! Sdílenou a žitou víru. To je moc dobré znamení.

No, ale také nám všem přibyly roky, vid?“, říká se smíchem. „Tehdejší malé děti už dokončují vysokou školu. Z opečovávaných dospívajících se stali pečující dospělí a tátové a mámy. Lidé, kteří byli před lety v plné síle, křehnou, ale dobrá služba, jíž se tu po léta velkoryse věnovali, se krásně zapísala do jejich tváří. A někteří se na stará kolena pustili do nových věcí! Naši tehdejší nejstarší už doputovali k Pánu. Zároveň tu přibyla spousta nových farníků, a zástup nejmenších rozhodně neřídne! Všude vidím ovoce služby P. Aleše, P. Vladimíra, P. Michala, každodenní skrytou práci jáhna Martina, pana kostelníka, muzikantů a mnoha dalších... náboženství, rytíři a indiánky, kurzy alfa, ples, Vojtík, tříkrálová sbírka, společenství modlitby, křesťanská akademie... Svatovojtěšské společenství si uchovalo schopnost otevírat lidem prostor pro setkání s Bohem.

* CO TĚ TADY OSLOVILO?

Právě to: že je tu živé společenství víry a že se tu víra předává!

* CO NA TO SEMINARISTÉ?

V historii, kterou si kdokoliv z nás může reálně pamatovat, je soužití pražského semináře s farním životem *novou* zkušeností! Přání pana kardinála vrátit se k původnímu modelu je pro nás ve skutečnosti krokem do nové dimenze. Pomalu se rozkoukáváme a objevujeme, jak nás obcerstvuje. Spojení přináší pro obě strany příležitost, jak si být vzájemně oporou a inspirací ve víře.

* JAK PRAKTICKY TO BUDE FUNGOVAT?

Cela seminární komunita bude 2–3× do měsíce přicházet na nedělní mši svatou. Někdo ze seminaristů vždycky přispěje i liturgickou službou – ale určitě nechceme nahradit či utlumit služby, které vycházejí ze společenství. S ohledem na náš vnitřní program budeme mít 1–2× v měsíci nedělní bohoslužbu sami, ve své seminární kapli.

Myslím, že seminaristé by se časem mohli spolupodílet na nějaké práci ve společenství, která by rozvíjela jejich zkušenost a těšila je. Jeden z našich kluků třeba loni vyučoval náboženství – s pomocí Katky Janečkové absolvoval svoje první kroky v katechezi s dětmi. Velmi mu to pomohlo a byl moc vděčný. Někteří se již chodili do kurzu alfa a vedli tam úspěšně katechezi; studenti 4. ročníku chodí pravidelně na náslechy do kurzu přípravy pro snoubence, kterou doprovázejí mnohé manželské páry od sv. Vojtěcha. To všechno se může pomalu rozvíjet. Je nás jen dvacet :-)) a studenti samozřejmě mají spoustu vlastních povinností na fakultě a v semináři. Myslím ale, že každý rok se jich pár bude různých farních aktivit účastnit.

* CO MY MŮŽEME POSKYTNOUT VÁM?

O co stojíme na prvním místě? Že na nás budete opravdu v dobrém myslet a modlit se za nás. Zpočátku musíme mít všichni trochu trpělivosti při hledání forem soužití. Budeme vděční, když se pro naše studenty otevřou různé prostory k rozvoji ve víře a službě. Kluci jsou každý originál, velmi různí, a tak budeme hledat pro každého, co zrovna

potřebuje ke svému růstu. Chce to trochu času.

* PLÁNY DÁL?

Plány mám obyčejné: ať se všechno, co tu v životě z víry uzrálo, rozvíjí dál! Můžeme přemýšlet o prostoru pro vysokoškolskou pastorační (to leží na srdci panu kardinálovi), o spolupráci se svatomatějským, svatováclavským a bubenečským farním společenstvím. Měl jsem radost, že na plese byli lidé z dejvického evangelického sboru... A vážně myslím, že se máme ptát, co můžeme jako dejvičtí křesťané dělat pro svět, který žije okolo nás, za prahem našeho kostela.

S paterem Christianem bychom chtěli postupně navštívit všechna menší společenství modlitby, která tu jsou; potkat se s aktivitami – a společně přemýšlet, jak dál.

Vnímám i touhu společenství, aby náš sv. Vojtěch měl víc charakter kostela. Čeká nás tedy i přemýšlení o našem kostele: nejde jen o to, co rychle udělat, aby byl více kostelem, ale i o hledání, čemu všemu má dlouhodobě v místní církvi sloužit.

* A TEČKA NA ZÁVĚR?

Protože věříme v Krista Pána, který je dárce života, a protože každý jeho učedník „jako dobrý hospodář vynáší ze svého pokladu věci staré i nové“, tak se těším: Naše staronové soužití jistě znamená, že nás Ježíš chce upevnit ve všem dobrém, co už známe, i že nás chce vést za hranice toho, co jsme zažili doposud.

* DĚKUJI ZA ROZHOVOR.

Katka Kufová

Pádla od sv. Vojtěcha: víc než muzicírování?

„V plodech dojdou štěstí, kdo jsou Tvoje radeštěti,“ notuji si od té doby, co mě nalákala parta mladých muzikantů a zpěváků k účasti na rytmické mši u svatého Vojtěcha. Ne-tradiční hudební doprovod bohoslužby zažilo svatovojtěšské společenství poslední lednovou neděli. „Nejde jen o populární muzicírování, ale o oblast modlitby. To je červená nit, která se nesmí vytratit. Ono se toto naladění ke službě a chvále pak dá ledasjak transponovat,“ komentoval rytmickou mši P. Christian Pšenička.

Asi před tři čtvrtě rokem se Aničce Krátké zrodila v hlavě myšlenka, že by bylo pěkné uspořádat po delší pauze rytmickou mši inspirovanou hudebním doprovodem různých akcí pro mládež. „Jako malá jsem podobné rytmické mše u nás zažila. Pamatuji si, že se při nich hrálo i na saxofon. Lidé, kteří tehdy hráli, jsou už teď dospělí a mají své rodiny, někteří do našeho kostela stále chodí, vídám je s dětmi,“ popisuje iniciátorka chval. „V neděli za mnou právě jedna mladá paní zašla a říkala, že to bylo hezké vzpomínání na doby, kdy rytmické mše pořádali oni, a že je ráda, když se v tom pokračuje,“ doplnila.

Kolem Vánoc slovo dalo slovo, protože podobnou touhu a vizi měla i Františka Iblová. Spoluorganizace zkoušek se následně s radostí chopil současný kapelník Kryštof Verner. Klávesy, perkuse, kytary, housle a zvučné dámské a pánské hlasy – brzy vzniklo improvizované hudební těleso pod

názvem Pádla, s odkazem na atribut mučednictví sv. Vojtěcha. Zbývalo jen motivační heslo či pokřik Pádla do toho! a nová skupina se mohla 28. ledna představit při své premiéře.

„Z muzikantského hlediska mě těšilo, že jste byli dobře ozvučení – zkrátka, že jste nebyli hluční, jak se někdy u podobných produkcí v dobré víře stává,“ ocenil P. Christian práci pana Šoltyse. „A také, že jste připravili lístečky s texty písní. Mnohé jste strhli ke společnému zpěvu, což je velmi důležitý princip opravdové hudby při liturgii – sjednotit a zapojit co největší počet přítomných.“

Další společné chvály jsou naplánované na neděli před Květnou nedělí, tj. 18. března. Repertoár bude samozřejmě přizpůsobený postní době. Kdo by měl zájem připojit se mezi hudebníky a zpěváky, necht' směle kontaktuje kapelníka Kryštofa Verneru! „Ať tedy nejste nástrojem mučícím, ale zdrojem oslavy Pánova vítězství. Jako v životě sv. Vojtěcha,“ popřál Pádlům P. Christian.

Tereza Pavelcová

Alfa jako kurz duchovního přežití?

Žijeme v době nebyvalého blahobytu a míru. Naštěstí jsou mezi námi lidé ostražití, pro které je i dlouhý blahobyt zneklidňující v tom, že by nás mohl snadno ukolébat, a následná krize, která zákonitě někdy přijde, nás najde úplně nepřipravené. A tak si můžeme objednat a zaplatit „přípravku“ na všechny možné situace, kdy všechno nebude

tak růžové jako dnes. Řidiči se dobrovolně smýkají na zkušebních polygonech, záchranáři obvazují gumové tržné rány po smyšleném teroristickém útoku, banky podstupují zátěžové testy po fiktivním pádu domluvených jistot, kterým říkáme peníze a kapitál, kolem Vltavy je občas potřeba nasucho provětrat protipovodňové zábrany. Někdy je to možná úsměvné, ale tisíceré díky za to.

Jak to souvisí s Alfou? Letos jsme se s manželkou Mirkou přihlásili jako pomocníci při organizování těchto kurzů u nás ve společenství při kostele sv. Vojtěcha. Přesto, nebo možná právě proto, že loňský ročník provázelo nadšené hodnocení většiny zúčastněných, snažil jsem se vstoupit s minimem očekávání. Po šesti společných večerech mohu potvrdit, že je to opravdu zkušenost s Božím vedením. Asi bych neřekl, že převládá nadšení. Spíš roste počet otázek a ne jeden večer je spojený s nemalým sebezapřením celé rodiny. Zatím se ale vše podařilo pozoruhodně zvládnout. Zároveň mi běží hlavou to, co jsem naznačil v úvodu. Jako největší dar celé akce mi totiž přijde fakt, že se všichni zúčastnění – ať už „domácí“ nebo „hosté“ – rozhodli vystoupit z pohodlných bublin svých představ a debat s pokyvuujícími přáteli, poodhalí a konfrontují své niterné prožitky a hodnoty s lidmi, se kterými společně strávili sotva pár hodin. Naše současnost je opravdu blahobytná, svobodná a nic nás netlačí, abychom svoji víru osvědčili. Zároveň je především naše svoboda a s ní spojená úcta a soudržnost jednotlivých částí naší společnosti pod neustálým

nenápadným tlakem uměle vytvářeného strachu. V blízké době bude velmi záležet na tom, jak dokážeme vystupovat ze svých bublin a naši proklamovanou radostnou zvěst a naději osvědčit a předat tam, kde dávno chybí nebo frustrovaně vyhasíná, v prostředí, nad kterým mnohdy jen povýšeně zvedneme obočí. Není to jednoduché a už vůbec ne pohodlné. A k tomu mi přijdou kurzy Alfa minimálně jako dobrá příprava pro všechny zúčastněné. Možná je to úsměvné, ale Bohu díky za to.

Vojtěch Jirsa

Jak spolu (ne)mluvíme Aneb ohlédnutí za prezidentskou volbou

Poslední volba prezidenta České republiky byla skutečně poučná a emotivní. Některé z poznatků bychom mohli využít i ve své křesťanské praxi. Naše společenství se aktivně zapojilo do předvolební kampaně a za sebe oběma nejvíce aktivním pánům děkuji. Nejdříve Zdíšek Šíma sbíral podpisy na podporu prezidentské kandidatury Jiřího Drahoše. Se sbíráním pokračoval i po jejím úspěšném uznání. Druhou aktivitou bylo zapojení lidí s viditelným Hynkem Krátkým do volební kampaně Pavla Fišera.

Obě aktivity jistě přispěly ke změně atmosféry ve společnosti obecně, slušnost a demokratičnost byla jistě posílena. Tyto věci se neztratí i přesto, že nakonec zvítězil kandidát jiný. Několikrát jsem hovořila s lidmi, kteří byli skutečně v bitevní vřavě prezidentské volby. Rozdávali informační materi-

ály na různých místech, v Praze i mimo Prahu. Jejich zkušenost je ta, že v Praze 6 lidé rádi přijímali informace o obou zmíněných kandidátech, popřípadě slušně naznačili, že nemají zájem. V případě menších měst mimo Prahu a v malých obcích však se setkávali s vyhraněným NE, často emotivně zbarveným. Nebyli schopni navázat kontakt s rozezlenými občany, vést dialog. A po volbě? Odpověď dlouholetých kamarádů z vesnice, kteří volili Miloše Zemana: „To jsme Vám to nandali!“ je výmluvná sama o sobě. Zdá se, že mluvit s lidmi, kteří mají jiný názor, jsme nějak zapomněli. Jen náš osobní názor je pravdou? Jak přemýšlejí ti druzí, a proč? Jaká je životní zkušenost lidí, se kterými jsme přestali mluvit o jiných věcech, než rodině a zálibách? To jsou otázky, kterými bychom se měli zabývat. A není zkušenost z voleb tak trochu paralelou k naší schopnosti sdělit okolí to, čemu jako křesťané věříme a to, v co doufáme?

Nada Witzanyová

Kurzy Alfa a já

Neměla jsem žádná velká očekávání. Upřímně jsem si myslela, že to zkusím jednou a nebudu zvládat někam dojíždět pravidelně každý týden. Opak se stal pravdou. Z šesti večerů jsem zatím nezmeškala ani jediný. Řeknu vám, proč. Každé setkání začíná společnou večeří. Výhodou není pouze to, že se člověk dobře nají, ale především uklidní mysl a tělo, což se nám ve věčném shonu moderní doby málokdy daří. To člověka příjemně naladí na následující přednášku na předem určené

téma. Hlavní část, diskuze, se odehrává již po menších skupinkách. To je pro mě osobně na všem to nejzajímavější. Naši nejmladší skupinu tvoří lidé nejenom v různých životních fázích, ale především fázích víry. Každý z nás přišel z jiného důvodu, každý jsme jiný, ale jedno nás spojuje. Něco hledáme. Alfa je tady právě proto, aby nám v tom hledání pomohla, ne aby nás o něčem přesvědčila. Rozhodně si nemyslím, že na konci budu mít ve všem jasno. Už teď však cítím, že víru, a to nejen křesťanství, vnímám jinak. Poslouchám rozdílné názory a naskýtají se mi pohledy, které by mne samotnou třeba ani nenapadly. Myslím si, že právě otázky jsou prvními krůčky na cestě k poznání. Poznání sebe sama, svého okolí a především Boha.

Agáta Žižková

Učitelka v nesnázích

Milovala jsem vždycky knihu Lea Rostena, jistě ji znáte, Pan Kaplan má třídu rád. Netušila jsem ale, že v pozdějším životě se dostanu tak blízko „činu“.

„My se zujeme, ano?“ jásala skupinka mladých Vietnamců ještě na chodníku. „Jee, ona nemá prase, já mám prase, to ona flakala,“ vysmíval se jinak bodrý jejich krajan mladé slečně z Vietnamu, že jí chybí pracovní zkušenosti. Chvíli mi trvalo, než jsem pochopila.

Paul z Eritrey v organizaci Humanitas Afrika trval na tom, že v Praze chová dva velbloudy a pije místo piva zásadně jen velbloudí mléko. Mrzelo mě, když mně důvěrně již docela slušnou češtinou sdělil, že pokraču-

je do Francie, kde má svou rodinu. Věděla jsem, že nemluví pravdu.

Klukům z Afganistánu v Domově mládeže pro cizince bylo třeba vysvětlit slova české hymny, aby neříkali: „Kde je můj domek?“ A opravit Atu, že si nemůže prozpěvovat: „Doktor mně uklidil uši“. Už dnes vím, že nemohu dát dohromady skupinku mladých lidí z Ghany s klukama z Ukrajiny, protože padají „směrem k Africe“ strašlivé poznámky. Ukrajinci seděli zvláště u jiného stolku a já vyprávěla těm uzavřeným klukům dojemné příběhy o mladých lidech z Kibery, ze slumu, z Nairobi, sama jsem s nimi mluvila. Nevím, jestli něco pochopili. Ale já pochopila, že za každým mladým životem na útěku stojí dramatický, často tragický příběh. Ale o tom zase někdy jindy.

Celá uprchlická otázka je velmi komplikovaná, ale každý život je hoden úcty a respektu, a naši vychovatelé v zařízeních, o kterých píšu, „naše drahouše“ obdivuhodně vychovávají, vysvětlují a radí. Učila jsem křesťany i muslimy, respektovala jsem Ramadan a oni zase Velikonoce a Vánoce, připravovali jsme se na testy do školy, psali domácí úkoly, srovnávali jsme svá náboženství, čili čemu a komu vlastně věříme a vyprávěli si, jaké máme svátky a slavnosti. Mé klientce muslimce z Uzbekistánu, která litovala, že jsou tady už devět let a neslaví Vánoce, jsem poradila, že mohou oslavit narození Ježíše, kterého muslimové uznávají a ctí jako významného proroka. Předpokládala jsem ale, že jejich sedm synů a manžel jí to víceméně nedovolí. Po Vánocích celá rozzářená vběhla

do dveří a sdělovala mi, že konečně měli také Vánoce. I s dárky. Moc jsem jí to přála. Její muž dostal práci v lese a odstěhují se na Moravu.

Vždy mě fascinuje, když se ocitnu v arabské zemi a vidím, že v době modliteb svěří muslim svůj krátek křesťanovi a po několika hodinách si to hoši prohodí. Modlit se jde křesťan a muslim mu hlídá jeho obchod. Takhle vypadá normální svět. Včera mě prosila Sele z Guiney, ať jí naučím jíst příborem, že už nechce jíst rukama. Probraly jsme etiketu, stolovaly jsme a chovaly se jako dámy velkého světa. Ohromně jsme se nasmály, česky. Pochopila všechno poměrně rychle. Učí se kadeřnicí. A věřím, že bude fakt dobrá.

Jana Klepková

Biskup na snowboardu

... nelekejte se, chybička se nevloudila, i když pravda, jde o zatím ne zrovna obvyklé spojení – ovšem pro svatovojtěšské společenství by nemělo být až takovým překvapením – otec Tomáš Holub, přece pár let s námi společně také prožil a svou náklonnost k různým sportovním disciplínám nikdy netajil – vždyť je to krásná, naprosto přirozená součást lidského života. Pod tímto názvem vydalo koncem loňského roku (2017) nakladatelství Vyšehrad knihu rozhovorů, které s Tomášem Holubem vedl patřičně „zvídavý“ novinář Martin Veselovský. Pro „skorovrstevníky“ je v lecčems snazší si porozumět a tím pádem volit i trefné otázky přímo na tělo, ale „armádní – válečná kariéra koruno-

vaná biskupskou mitrou“, přiznejme si, není zatím úplně běžná. Velmi spontánní dialog je svědectvím upřímné otevřenosti, s jakou Tomáš mluví o svém životě, o situacích, které rozhodně nebyly vždycky lehké a neměly, ani náhodou, předem jasně naprogramované a jištěné řešení, ale formovaly ho, i dá se říct utvrzovaly v tom, že je třeba kontinuálně překonávat obavy a svou lidskou nemohoucnost, žít i pracovat naplno, nebát se pochybností, neustrnout, stále se ptát, hledat v přímém dialogu s Bohem a umět ale také upřímně říct – „Hospodine, jestli je to tak, jak říkáš, tak tomu chci věřit, ale já už takhle dál nemůžu. Tak se starej.“ – vlastně názorný příklad toho, jak se člověk jedenadvacátého století postupně dopravuje k dávnému žalmistovu doporučení „Hod’ svou starost na Pána“ – povede-li se to, pak se může i povést s ještě větší otevřeností přijímat všechny dary života a jejich radosti. Vědět zkrátka, že „Kristus je můj parťák v životě“.

To bych nám všem přála, pro kvapem se blížící postní dobu a vlastně nejen pro ni. A pokud můžete, netlustou knížku si přečtěte, stojí za to a potěší i spousta fotek.

Irena Brožová

Za Jaroslavem Medem

Na popeleční středu ve svém rodišti, Havlíčkově Brodě, zemřel ve věku nedožitých 86 let náš farník, doc. PhDr. Jaroslav Med, CSc. Dílo tohoto skvělého literárního kritika, historika, spisovatele a vysokoškolského pedagoga zde nebudu rozebírat, na to se najdou povolanejší. Já chci na pana docenta

vzpomenout především jako na skvělého člověka, vynikajícího svým svérázně typickým humorem, který i ve svém pokročilém věku nevynechal žádný pingpongový turnaj, a jehož zvučný bas a smích ozývající se z jeho oblíbeného místa v pravé lodi kostela nám bude chybět. Rozloučení s Jaroslavem Medem proběhne ve středu 28. 2. ve 14.30 v bazilice sv. Markéty na Břevnově. Vzpomeňme na něj v modlitbě a popřejme mu radostné setkání s Pánem.

Vít Grec

Pozvánky

Spolčo

Společenství mládeže mezi sebe zve všechny, kteří se cítí být mladí, a kteří se chtějí bavit o víře a o tom jak ji žít. Snažíme se věnovat aktuálním tématům, která se nás nejvíce dotýkají. Scházíme se každou neděli v 19 hodin u sv. Vojtěcha. V případě zájmu přijďte nebo o mi o sobě dejte vědět (jachym.voparil@gmail.com).

Jáchym Voparil

Pingpongový turnaj

Zveme vás na 7. ročník Farního turnaje ve stolním tenisu který se bude konat 7. 4. 2018 od 9 do cca 16 hod ve víceúčelovém sportovišti ČVUT Pod Juliskou 4, Praha 6 – Dejvice. Přihlásit se mohou muži i ženy ve věku od 12 do 90 let e-mailem na vb.vernerovi@seznam.cz.

Vladimír Verner

Zpívání dětí u sv. Vojtěcha

Již tři roky funguje při kostele sv. Vojtěcha v Dejvicích oddělení Dětského katedrálního sboru, do kterého chodí i moje dcera. O sboru jsem se dověděl od dejvického faráře Krzysztofa Łabędzie a malou dceru jsme začali vozit na zkoušky sboru ještě v kočárku, v té době jí byly necelé tři roky.

Dětský katedrální sbor funguje už od roku 2012 při katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha pod vedením sbormistryně Miloslavy Vítkové. V současné době má sbor čtyři oddělení předškolních dětí, které zkouší nejen v Dejvicích, ale také v Krči, Nuslích a u sv. Ignáce. Školní děti a hlavní sbor mají svou zkušebnu ve františkánském klášteře u Panny Marie Sněžné na Jungmannově náměstí.

Dejvické oddělení zkouší v levé (dětské) lodi kostela sv. Vojtěcha každý týden v pondělí od 16.00 do 16.45 hod. Sbormistryně se snaží dětem ve sboru předat krásu hudby, sborového zpěvu a křesťanského společenství a kromě klasického sborového repertoáru je seznamují i se zpěvem liturgickým, tak aby děti později mohly nabyté zkušenosti přinést zpět do svých domovských farností.

Mimo zkoušek zpívají děti během roku také na slavnostních mších a každoročně je v době adventu velký vánoční a pak na jaře ještě jarní koncert, na kterých se podílejí všechna oddělení. Na konci srpna jezdí starší děti na několikadenní soustředění, kde se kromě zpívání chodí na výlety, hrají hry a společně tráví čas.

Závěrem bych chtěl pozvat všechny děti se zájmem o zpívání na jakoukoli zkoušku sboru, ať už u sv. Vojtěcha, nebo v jiných odděleních. Podrobné informace najdete na stránkách sboru svatovitskysbor.cz. V případě jakéhokoli dotazu se neváhejte obrátit

přímo na sbormistryně dejvického oddělení Janu Karausovou (telefon 608 167 756, e-mail jana.karausova@email.cz) nebo Kateřinu Panochovou (telefon 739 656 545, e-mail kata6@seznam.cz).

Jiří Bartoš

Z programu Pastoračního střediska

- 28. února 9.30 Akademie nejen pro seniory
Mons. doc. Ing. Aleš Opatrný, Th.D.: O radosti a síle života ze křtu
- 14. března Postní duchovní obnova
- 17. Března 9–16 Sobota pro ženy – PhLic. Kateřina Lachmanová, Th.D.,
Ing., Mgr. Františka Böhmová: Krize jako šance*
- 28. března 9.30 Akademie nejen pro seniory
Mons. ThDr. RNDr. Ladislav Hučko, CSc.: Řeckokatolická církev a její dějiny
- 7. dubna 9–13 Školení lektorů, vede P. Mgr. Michal Němeček a MgA. Jan Horák

* pouze pro přihlášené

Program Duchovní správy u sv. Vojtěcha – zima, jaro 2018

Vyučování náboženství – každý pátek od 15.30 do 16.15

Neučí se 30. 3. a 4. 5. Poslední výuka 15. 6.

Schůzky rytířů a indiánek – každý pátek od 16.30 do 18.00

Nekonají se 30. 3. a 4. 5. Poslední schůzky 15. 6.

Postní rekolekce v klášterním kostele sv. Václava na Hadovce – sobota 3. 3. v 9.30–13.00

Příprava na první přijetí svátosti smíření – neděle po mši: 4. 3., 11. 3., 18. 3., 25. 3.

První přijetí svátosti smíření – termín bude dojednán s rodiči

Příprava na první přijetí Svatého přijímání – neděle po mši: 29. 4., 6. 5., 13. 5., 27. 5.

První svaté přijímání – neděle 3. 6. 2017 v 9.30

Příležitost ke svátosti smíření

pondělí 19. března	16.00	pro děti do 10 let
středa 21. března	18.00	pro mládež
sobota 31. března	10.00–12.00	pro dospělé
pondělí 18. června	16.00	pro děti do 10 let
středa 20. června	18.00	pro mládež

Obřady Svatého týdne

29. března	Zelený čtvrtek	19.30	mše svatá
30. března	Velký pátek	15.00	velkopáteční obřady
31. března	Bílá sobota	9.00	denní modlitba církve
		20.30	Velikonoční vigilie
1. dubna	Slavnost Zmrtvýchvstání Páně	9.30	mše svatá
2. dubna	Pondělí velikonoční	9.30	mše svatá

Informační tisk duchovní správy u sv. Vojtěcha, Kolejní 4, Praha 6. Pro vlastní potřebu.

REDAKCE: Vít Grec, Jana Klepková, Katka Kufová, Irena Brožová, Tomáš Zavadil, Jáchym Vopařil, Naďa Witzanyová

Příspěvky odevzdávejte na vojtik@morha.com. Sazba: Vojta Grec. Za obsah odpovídá redakce.

Vojtik na webu: www.sv-vojtech.eu/vojtik. Náklad na výrobu čísla je **10 Kč**.